

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 10.

1. NOVEMBER 1931

3. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i det urolige Kina

Fra str. Ida Lorentzen.

Guds fred!

Takk for den store oppmuntning og hjelp i de nettop mottatte kr. 100. Gud rikelig velsigne giverne som hjelper, løfter og bærer.

Vi har hatt gode møter hele tiden og mange folk samles. Guds Ånd har gjort sin gjerning i vår midte.

Varmetiden satte inn og det blev meget tørt, så vi reiste på fjellet i juli, og det var velsignet å kjenne den gode luft som styrket våre legemer. Man blir som et nytt menneske her oppe.

Nede har det vært meget urolig. Det ser ikke ut til at det blir rolig i Kina mere. Sydtrupperne kom opover og drev de andre tropper tilbake og etter å ha forlangt så store summer at byen ikke kunde betale, de forlangte 70—80,000 Dtl. og flere tusen sekker med mel, sendte de flere flyvemaskiner innover byen. Klokkene 6 om morgenen kom de og kastet ned bomber og brente og sprengte istykker flere bygninger. De ødela fryktelig. Ca. 100 mennesker blev drept og mange blev såret, mange blev fryktelig lemlestet. I en gate bor en kristen som hadde en forretning til ca. 10,000 Dtl. verdi. Den brente helt ned. I samme gate brente 9—10 bygninger. Bomber blev kastet ned på Petroleum's Compani's hus, posthuset, hotellet og sigaretkompani's hus. Byens folk løp ut av byen tidlig om morgenen og kom hjem igjen sent på aftenen. Mange flyktet til misjonsstasjonen og gjemte seg i kjelleren der. Hospitalet var overfylt av lemleste og sårede så portene måtte stenges. Mange lemleste vanket om i gatene. Nesten alle forretningene har blitt skadet, idet glassvinduene er ødelagt. Folk er slagne av redsel over at utlendingsene sender slike ting til å ødelegge til Kina. På en mark gikk fire hyrder med en flokk får. Også de blev skutt. Franskmennene lot sine tog frakte folk gratis fra byen i 3 dager og togene gikk fulle av flyktninger. Mens dette hendte var vi bevaret her oppe. Vi fikk hvile og hørte bare beretningene. Den familie som hadde mistet forretningen kom hit og stadfestet ryktene sannhet. Nu sies det å være blitt ro og orden igjen, men det er ikke å stole på.

En ting er dog sikkert: At Guds løfter holder. Han selv er med alle dager inntil verdens ende. Vi behøver ikke å frykte noe når Gud er med oss.

Vi vilde gjerne se mange sjeler frigjort i denne vinter, for det er fryktelig å se hvor de lider, både legemlig og åndelig. De sliter og arbeider i sitt ansikts sved, bare

for å leve en kort tid. Vi har nu anledning til å vidne for dem om Gud, og noen hører på oss og Gud selv vil la det vokse og bære frukt.

Det har vært et savn at ikke bladet er kommet. Men vi hadde jo lest om arbeidsstansen i Norge og tenkte at det var grunnen. Det er vanskelige tider over alt og det blir nok ikke bedre heretter. Tiden er nok snart inne da Jesus skal komme igjen.

Da det uten tvil blir en vanskelig vinter med megen fattigdom vil går imøte, så husk å be for oss. Må Gud gi oss visdom og forstand til å forstå Herrens vilje. Dagene er onde og den onde forsøker på

å få oss til å bli motløse og trette.

De kjærligste hilsener og takk for alt. Gud rikelig velsigne eder alle.

Eders i Mesterens tjeneste
Ida Lorentzen.

Fra br. og str. T. Rasmussen

Kjære misjonsvenner.

Det bør ham å regjere inntil han får lagt alle sine fiender under sine føtter.

1. Korint. 15, 25.

På grunn av de løfter der er knyttet til Jesu store seir på Golgata og idet han opstod fra de døde, som det ovenfor citerte skrift-

sted, da går vi frem med stor frimodighet, ti Herrens løfter er usvikelige. Halleluja!

Når man riktig undersøker forholdene får man se at der foregår en alvorlig kamp om den enkelte frelse. Verdens fyrste med sine hærskarer av onde ånder, som til og med flyver i himmelrummet forsøker å snike seg inn i de troende, ja til og med dem som står med i spissen, bare for å tilintetgjøre «Guds herlige vilje med menneskeslektene om deres evige vel.» Gud skjæ lov at Jesus skal både regjere og være Konge. Hans gang er en sikker seiersgang. Å, hvor det gir mot til å fortsette.

Bare de siste 20 år har vist at

Jesus drar frem med opplysning om Guds hemmeligheter til frelse. Hellig Anden åpenbarer mere og mere realiteten som da mottas og ettes i praksis. Det våges å stå på Ordet så at til og med for offentligheten å be for syke, søke og motta Andens dåb. La nådegavene komme frem og så underbart at nettop disse Guds nådegaver brukes til stor seir for Herren. Derfor kostet det også kamp og gjør det fremdeles, for dem som tør stå for disse sannheter.

Også de forut ubespakte felter får erkjenne Jesus seir og må underlegge seg ham, ti hvem kan stå for ham som strider i kjærlighet. Kjærligheten er og forblir den sterkeste makt. Jeg minnes når Agnes og jeg kom til dette misjonsdistrikt hvorledes den onde på alle måter hadde mobilisert seg. Nesten ikke et værelse å få leid. Borgermester og folket imot oss. Når vi endelig i stillhet fikk leid, blev politimesteren og soldater sendt hen til husverten om natten og neste dag blev han truet med, at om vi ikke kom ut fra hans hus innen tre dager skulde han nok få smake følgene. Siden var der et opprør i en større landsby fordi en gammel mann tok mot Jesus. Landsbyfolket blev enige om at en person fra hvert hjem skulde møte i avgudstempel og da skulde de spise et svergemåltid på at vi skulde tilintetgjøres og husene hvori vi bodde skulde brennes. 6 personer var uttatt for betaling å skulle utføre dette. Ved henvendelse til borgmesteren fikk vi svaret at han kunde ikke styre folket, så vi kunde ikke få beskyttelse av ham. Tross alt stod løftet så klart for oss at «Jesus skal være Konge!» Halleluja! Jeg skal ikke forsøke å forklare de forskjellige kampe, men vil glede dere med at det nu ser helt anderledes ut her i distriktet.

Hus er å få overalt. Folket er ualmindelig vennligsinnede. Borgmestrene er så snille å ha med å gjøre. Best av alt er at Jesus går sin seiersgang iblandt folket og slår fiendene til jorden, kun for at folket må lære å kjenne Gud og den han utsendte, ta imot og kjenne frelsens goder. Halleluja! Mange døre står åpne og en lengsel spores etter opplysning om sannheten.

Det er nu ca. 9 måneder siden vi igjen kom herut og disse måneder har gått så fort. På en særlig måte har Herren latt velsignelsen hvile over arbeidet. Kineserne tar imot ordet og gjør derefter. Derfor har det frydet oss å se mange av våre kinesiske søskende lar sig døpe. Sannelig skal Han ha de mange til del og sterke til bytte. Hvormange disse blir har intet menneske greie på

Forts. 4. side.

Indianerstammene i Syd-Amerika

Brev fra Berger-Johnsen.

I.

Vil forsøke å gi et lite innblikk i indianernes forhold i Syd-Amerika — noe om deres tallmessige mengde, som alltid er noget uvisst, om forholdene som indianerne lever under og litt om deres levemåte og det er mer lettere å kunne følge med er det best å begynne med sydspissen av Syd-Amerika og gå nordover. Jeg vil ta med hver stamme som jeg har noenlunde kjennskap til. Når vi kommer for langt nord, er jeg ingen ekspert på området.

Vei, Islandet (Pietra del ruego) er det sted som Darwin besøkte og fant et lavtstående folk. Det var jo også hit Allen Gardiner kom. Han døde av sult på Patagoniekysten sammen med sine medarbeidere. Her under sydens samme laut man deres beinrest. Dette var de første evangeliske misjonærer blant indianerne. Det synes som døden var mest virksomt landt de arbeidere som virket blant indianerne. Det kunde nesten settes som motto over indianermisjonen: «Kamp mot døden, hvilken vanskelig overvinnes».

Islandet fikk sine misjonærer og arbeid blev drevet der en tid, som sikkert mange har lest om og er bekjent med. Dette har ofte gitt utslag til, at flere nutidsmennesker tror at der ennå kan drives misjon der. Jeg har truffet flere som var «kallet» til Islandet. De siste 30 år har det imidlertid visstnok ikke vært noen mulighet for å drive misjon blandt Onas-stammen på Islandet. Engelsk Kirkemisjon har gitt opp sitt arbeid der for mange år siden. Året 1919 var det kun 300 sjeler igjen av Onas-stammen på Islandet. Disse hadde opphold i et slags katolsk hjem. Der finnes ifølge statistikken av 1929 kun 30

sjele, som nu antagelig er helt utslettet. Hvite manns pest har drept tusenvis og ikke latt nogen tilbake. Evangelisk misjon blant islandets indianere er nok nu en saga biot, som alle bør vite forvissat. De er alle døde og det er trolig at nesten ingen fikk kjenne den virkelige og herlige frelse.

Patagoniens indianere er det huer ikke så mange av. De er som isendingene et vitt folk. Det er Tehuelces som lever der. De er store og kraftige. Som isendingene er de innhyllt i en skinnpels. Mange som lever mer nær civilisasjonen kler seg dog anderledes. Denne stamme lever av å produsere sprit og er nok et vanskelig folkeferd når det gjelder misjonsarbeidet. Det måtte være noen som David Brainerd, som var villig til å avstå fra alt for å flakke om på Patagoniens gode stepper, for å spre evangeliet til et vildt og utemmet folk. Det kreves i sannhet både mot og vilje her, og skulde noget utrettes måtte der en sterk energi og utholdenhet til. Denne stamme er av de mer lavtstående, og blandt et slikt folk er det almindelig at det tar tid for nogen trang efter Gud vekkes. Dette så meget mer som de er mistroiske og forbitret på de hvite. De vil ikke lære eller ha noget av deres vesen. Dette på grunn av all ondskap de har vært utsatt for fra de hvite. Patagonien er gold og lite fruktbar, så det er ikke mange steder det samles større kolonier. Dette gjør det vanskelig å danne nogen misjon. Det er et kraftig folk, høje av vekst, og det skulde være herlig å se disse indianere vunnit for Jesus, om de ikke er mange i tallet. Av den samme stamme lever det endel oppe mot grenselandet til Chili, i Gobernacionen Rio

Negro. Disse er mindre av vekst. De ernærer seg som færeyrder og åkerdyrkere. De er mere civilisert og vilde nok være lette å nå. Her er behov for noen vildestærke arbeidere, som kun har i utsikt å leve som villmenn og lide nød for et langt liv. Dette er en ulykkelig oppgave.

I Rio Negro og Nuequen lever det nok en indianerstamme, Arucansone. Denne stamme er tauriskere i Chili. Der arbeider dea Engelske Kirkemisjon blandt dem. Denne stamme regnes som en av de mest fremstående indianerstammer i Syd-Amerika. De er dyktige og lærvillige og har en slags medtødt civilisasjon. Det er pene folk også. Det tales om blaioede blandt dem, som Nordens befolkning. De er for det meste færeyrder; et sterkt, sunt folk, som gjerne oppnår en høy alder. En nabo av mig fortalte at han hadde vært til bryllup hos en høvding, som da han giftet seg var langt over 100 år. Det var en sprek brudgom, sa han. Denne stamme er et fredelig folk, men holder ennå på sin djevledans, åndmaning og meget annet av indianernes overtro. Det finnes ingen evangelisk misjon blandt denne stamme her i Argentina. Disse indianere skulde det være nok så lett å rekke, og om et fullt evangelium kunde rekkes dem i Chili også, så var det nok ganske mange som kunde nåes. Dette er den siste rest av indianere i den sydlige del av Syd-Amerika. Nu kommer det lange strekninger, hvor de hvite helt har fortrent indianerne eller har blandet seg med den infødtase, slik at indianerne har forsvunnet som ren rase.

Berger N. Johnsen,
Mis. Evangelica, Embarcacion,
F. C. C. N. A., Argentina.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjons- tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementpris: For enkelt nr. 30 øre, kr. 2.00 for halvår og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplysning og betalinger skjer til ovenstående adr.

For Kristi skyld

Men hvad der var mig en vinning, det har jeg for Kristi skyld akttet for tap.

Paulus hadde det han kunde sette sin lid til også i kjødet. Dette var han blitt løst ifra av den underbare kraft. «For Kristi skyld». Og ikke bare løst, men det var blitt erstattet alt som var gitt avkall på. Og dermed utbryter han så lykkelig: Jeg akter det for tap.

Det vilde vært tap om han ikke hadde gitt avkall på det som før hadde så meget verd. Ti før var det det som han hadde som han satte sin lid til. Men nu var det det han hadde fått han satte sin lid til, kunnskapen om Jesus, at Jesus Kristus kom til verden for å frelse syndere, iblandt hvilke jeg var den største, sier han. Men han fikk tilgivelse av Gud for Kristi skyld, og da var tilgivelsen tilstrekkelig. Paulus sier videre: Der hvor synden er stor, der er nåden enda større. Så når han sier for Kristi skyld, så er det med stor frimodighet overfor både Gud og mennesker. Da har ingen mere noen regning å presentere. Alt er betalt. Halleluja. Samvittigheten er fri og ren, så han kunde komme frem for Gud med stor frimodighet og be om hvad han vilde. Og det skulde gi ham for Kristi skyld. Og siden på sin vandring under alt hvad som møtte var han stille i forvisningen om at Gud var med. Det viste sig å holde, for han skriver: «for å ha mandret i mange år, i 2. kor. 6. 3: Vi gir ikke i noe stykke noe anstøt for at ikke tjene- sten skal bli lastet, men viser oss i alt som Guds tjener ved stor tålmodighet i trengsel, i nød, i angst, under slag i fengsel, i opprør, i strengt arbeid, i nattevåken, i faaste, ved renhet i skjønnsomhet, ved langmodighet, ved godhet, ved den Hellig And, ved uskrymtet kjærlighet, ved sannhets ord, ved Guds kraft, ved rettferds våben på høire og venstre side, i ære i å vandre under godt rykte og ondt rykte, som forførrere og dog sandrue, som ukjente og dog velkjente, som de som dør og se, vi lever, som de som revser og dog ikke ihjelslås, som bedrøvede, men alltid glade, som fattige som dog gjør mange rike, som de som intet har, men dog eier alt.

Og når han seiret i alt dette så lå sikkert kraften deri: det er for Kristi skyld. En dag stod han ved målet etter å ha overvunnet alt. Da avla han det vidnesbyrd: «Så har jeg da stridt den gode strid, fullkommet løpet og bevaret troen. Så ligger da rettferdighetens krans rede for mig, den

som den rettferdige dommer skal gi mig på sin dag, dog ikke bare mig, men alle som elsker hans Apenbarelse. 2. Tim. 4, 7—8. Gud var trofast imot Paulus og førte ham til målet, alene for Kristi skyld. Venner, idag er det vår tid, vi som skal til målet. Vi vet det er fiender både mange og mektige. Vi er få og svake, så hvis vi stoler på oss selv vil vi sikkert tape i striden. Men han har lovet å være med oss når vi er med ham, og når vi søker ham av hele vårt hjerte vil han la sig finne. Og siden vil han være med oss alle dager inntil verdens ende. Alt av nåde for Jesu skyld. Sender denne hilsen så langt bladet rekker til alle Guds venner. Det skal bli herlig å møtes der hvor alt er bare fred. Jesus kommer snart. En særlig hilsen til alle venner jeg skulde bespik i vinter, men tiden iler så fort og det er mange som roper ifra Madonien: Kom over og hjelp oss. Be derfor høstens Herre at han driver arbeidere ut til sin høst. Hjørtegløst hilset fra eders i Jesus medforløste broder

H. Moger.

Vi venter — — At det finnes lengtende sjeler også blandt hedningene, vil sees av følgende gripende beretning av en Afrika-misjonær. Men det er nok av de sjeldne tilfelle. De fleste må nok «nødes å gå inn». For et par år siden kom noen menn fra en landsby langt borte og bad om å få en lærer som kunde fortelle dem om Jesus. Men misjonæren hadde ingen å sende. Han skrev hjem og bad at det måtte komme ut flere misjonærer. Han ventet et år — men det kom ingen.

Da reiste misjonæren selv en søndag avsted til landsbyen. Da han kom frem, fant han byen ganske tom, men det så ut som folkene nettop var gått sin vei. Han gikk gjennom byen og bortover til en hund. Der fikk han se noe som han aldri vil glemme: Der var alle landsbyens folk! De lå alle sammen på kne med hendene løftet mot himmelen, men ingen sa et eneste ord. Misjonæren fikk øie på de menn som hadde vært hos ham for et år siden, og han spurte dem hvad de mente med dette? — Vi venter, sa de. — Hva ventet dere på? spurte misjonæren. — Vi ventet på å få høre om din Gud, svarte de. Siden vi var hos dig for et år siden, har vi hver søndag ligget her og ventet i 4 timer. — Ber dere til Gud? spurte misjonæren. — Nei, svarte de, vi har ikke lært å be. Men vi tenkte at din Gud kanskje kunde se at vi lå her og ventet, og vi tror sikkert vi en dag skal få en lærer.

Kom ihu at det just er tiden for troen å virke, når det som sees, høres op. Jo større vanskelighetene er, desto lettere er det for troen. Så lenge det naturlig sett er en utvei, vokser troen ikke så lett, som når de naturlige utsikter svikter.

G. Müller.

Vær stille for Gud!

Du, min sjel, vær stille, når Gud Herren taler, og hans nådes milde dugg i hjertet daler; han til sig vil drage din forsagte ånd, legg dig trygt, du svake, i hans sterke hånd.

Stille, ganske stille, når Guds ord vil demme og all uretts vilde ufred om dig suser for i hast å røve din saktmodighet — stille da å løve, giver se'r og fred.

Stille, ganske stille, når ditt hjerte bruser, og all uretts vilde ufred om dig suser for i hast å røve din saktmodighet — stille da å løve, giver se'r og fred.

O, min sjel, vær stille! Herren for dig strider, om du bare vilde, i hvad nød du lidd, — ganske stille tie midt i verdens larm, og i tillit bie på hans sterke arm!

(«Krigstopet»)

Lokalinnvielse i Suan-hua-fu

Peping 28—9—31. Innerlig kjære misjonsvenner. Guds rike nåde og fred. Har lenge tenkt å sende en hilsen, men på grunn av storkonflikten hjemme, har jeg ventet. Nu er den jo slutt, og vi gleder oss til å få Misjons-Røsten regelmessig igjen. Det har vært slik et savn at den ikke har kommet ut på så lenge. Vi setter kanskje mer pris på å få bladene her ute hvor vi ikke alltid har slike møter å gå til som der der hjemme, så om bare et eksemplar blir borte så savner vi det.

Det jeg særskilt vilde skrive om idag var lokalinnvielsen i Suan-hua-fu, der søstrene Ruth Pedersen og Ester Pettersen stridertroens gode strid. Suan-hua-fu er en meget stor by beliggende midt mellom Sinaoan og Kalgan, på Peking Kalgan linjen. Ruth og Ester har arbeidet der i adskillige år nu, men har hittil bare leid en plass. Imidlertid har nu Herren lagt tilrette for dem så de har fått kjøpt den plassen, reparert den endel samt bygget et riktig prektig lokale der. I slutten av juni måned i år blev det innviet, og en hel del utlendinger og kinesere var samlet for å prisene Herren sammen med søstrene for hans store nåde. I sannhet et nytt fyrtårn i mørket, en plass hvor skarer skal samles for å tilbe vår dyre Jesus som også har løst dem med sitt blod. Da vi først kom inn og så hvor godt Herren hadde stelt for vennene, og dette prektige luftige lokale, så må jeg si mitt hjerte fyltes med lov og takk til Gud. Billig hadde de fått det også. Hele lokalet kom på vel 1000 kroner, og når man tenker på at man kan få et helt lokale så billig, ja da skulde vi alle her ute i Kina ha et lokale hvor vi kunde samle folket og skarene til å høre det herlige fulle evangelium, og vennene hjemme skulde bli riktig velsignede fordi de er med og ofrer til en sådan viktig sak.

Møtene var dyrebare. Gud ut-

øste sine velsignede regnstrømmer over oss, og de resulterte i at flere overga sig til Gud og tok beslutningen om å følge ham. Det var to møter om dagen, og lokalet var fullpakket av folk, kineserne frydet sig og det samme gjorde vi utlendinger. Søstrene har senere skrevet om at siden de fikk det nye lokale kommer mange folk til møtene som før aldri satte sin fot inn. Det er rart med det, når rummet er så trangt og lite at det efter en liten stund blir så usund luft at man vanskelig kan trekke pusten, ja da er det mange som ikke vil gå inn og sitte på et møte bare av den grunn. Så vi priser Gud for hvad som er skjedd i Suan-hua-fu, og ønsker i fortsetningen Herrens rike velsignelse over arbeidet der oppe. Dessverre er våre to søstre kommet i et under-skudd på noen hundre kroner under kjøpet av bygningen, og håper at Gud ved lesningen av disse linjer vil legge på en eller annens hjerte å sende inn sin skjerv så dette beløp må dekkes så snart som mulig. Gud skal velsigne dig til gjengjeld.

Hjørtegløst hilset til alle. Eders i Kristus Signe Pedersen.

De mange glitrende verdenslys omkring oss behøver alt som oftest slukne, for at nådens stjerner skal tindre oss imote desto klarere. Rin man.

Uvidenhet — dårskap. Det er uvidenhet å forakte menn og redskaper i det kristelige arbeide, men det er dårskap å forgode dem.

Forbønn skjenker oss innflytelse over andre mennesker, og gir oss evnen til å bli dem til hjelp i åndelig henseende. Den bitreste sannhet er bedre enn den mest glimrende løgn.

ORD FOR DAGEN: Det knokkede rør skal han ikke berbyrte, og den rykende tånde skal han ikke utslukke. På rette skal han bringe rett ut. Es. 42. 3

På ditt ord, Herre

Det er noe underbart ved Herrens tale. Nu når vi leser beretningen om Peters bedrift hvorledes han hele natten likt til motgangry hadde strevet og arbeidet til ingen nytte, kan vi godt tenke oss at mange vanskeligheter blandet med mismot trengte sig inn på dem. «Herre, vi har strevet hele natten, men intet fått». Det er meget å lære av denne beretning. Er det ikke mange vanskeligheter som møter den enkelte især den som iherdig og med stor energi arbeider for Herren og hans sak. Djevelen samler sine tropper til angrep mot den rettferdige for å slå ham til jorden. Og kan ikke djevelen få bruk sine egne soldater som han har til rådighet i sin hær, så går han inn i de troendes rekker og bespeidere ute for å undersøke landet, og dersom det lykkes for ham å utpeke noen, så benytter djevelen denne utvalgte broder til å hugge løs med de våben som han får i sin hånd. Ja, det er utrolig hvor megen skade den kan gjøre som ikke er våken over sitt liv. Og dersom vi stiller oss til disposisjon for djevelen, åpner vår munn og lar all lett-sindig og urent og all bakvaskning utgå, så er det utrolig hvor meget ødeleggende vi kan være istand til. Vi må ikke glemme de vidts ord: Herre, sett stopper for min munns dør. Hvor mange slarv kunde undgå og meget urent hadde vært fjernet som hindrer Guds sak på jorden om alle disse lette elementer var mere forsiktede. Og det merkelige er at alle disse som er så meget optatt med andre, lite og ingen ting utretter for Herren. De står bare iveien for Guds sak.

Det er også andre våben djevelen benytter for å stagnere den dyktige Guds tjener, f. eks. dette: Lite fremgang. Når man på årsmøtet skal sende et blikk tilbake på den forgangne tid og man spør sig selv om hvilke frukter det er av arbeidet, da er det også mulig at mismot kan gripe og alt ser så fruktesløst ut. Dette kan også være et våben som djevelen kan bruke. Men da alt ser mørkest ut, alt håp synes å være ute og mørke ruger over det hele, da kommer Herren atter og et lysglimt tendes i vår sjel. Det er ennu håp, det lysner i horisonten. Mørket blir mer og mer borte, jeg synes å livne op igjen. Den lange og mørke og stressomme natt er forbi. Det kommer et morgen med lys og varme, alt synes å letne. Gjør ennu et forsøk, legg litt lenger ut, la oss aldri protestere, slå aldri av på Herrens sannheter, men la Guds vilje lyde i vår sjel. Herren kommer. Kast atter garnene ut. Herren taler alltid sannhet. Det er så trygt å stole på Herren, hva i hans vilje. Ja, Herre, på ditt ord. Det er vidunderlig når Herren taler i dyppet av menneskelien. Det slår aldri feil. Det er intet slumpetreff som så mange vil ha det til. Men det er håndgrip-

SPREDTE

En fredshils Gøteborg

Fra O. Ka. Ti med g drage ut, og føres frem; b skulde utbryt eders åsyn, d trær skulde k (Es. 55) og alt der e i skogen jang klapper i he juble tilhøpe.

Ja, så taler Her blir evindelig. A mektige ord og f hedningenes oplys på Guds barns her 7—9) er et fryder te verden — den ning, som nu ver 96: 10—13 og R Fredens bud lykksnesket med f og hoier! Hi skogens trær og ssker fryder sig sine budbærere budskap ut til d skesklap, som er dyrebar i hans o Fryd dig og g brud!

Disse anfor- da jeg idag les ord og jeg sende jeg vet at Herre de og kraft og s Med Guds vilj denborg den 29. de ventet oss i dalen i Sverige fortalte dem om som var god ov 2). Hadde Her mig og undervis legte priste Her god. Hans mish el var evinde Predikant W på Korsnjo, og ledsagte oss hvor jeg var h Br. Wiraas ha moter i bede og mange kjæ frem og delto vidnesbyrd, og da velsignede

Da moter v millien Gust (1. oktober) vilje til de k gav Herren d Ære til Jesus

R DAGEN:
skal han ikke søn-
nykende tande skal
FA rette måte
t ut.
Es. 42, 3.

rd,
erbart ved Her-
vi leser beret-
bedrift hvorle-
n like til mor-
net og arbeidet
i godt tenke
vanskeligheter
t trengte sig
vi har strevet
tet fått. Det
denne beret-
ange vanske-
den enkelte,
og med stor
Herren og
samlar sine
rett den rett-
til jorden.
en få brukt
om han har
så går han
sker og har
dersøke lan-
lykkes for
å benytte
gte broder
de våben
Ja, det er
skade den
er våken
n vi stiller
djevelen,
ar all lett-
bakvask-
rolig hvor
kan være
lemme Da-
opper for
r megen
g meget
net som
den om
var me-
merkelige
å meget
og ingen
De står
en dje-
ere den
s. det-
nan på
kk til-
d og
fruker
der det
gripe
Det-
som
a alt
s å
det
tter
sjel.
ho-
ner-
en-
men-
y-
k, k
ri
r-
l-
r.

lige virkeligheter. Herren bryter med alle vanskeligheter og der, hvor det ikke var noe håp før, der åpner det sig nye muligheter. Det evige sollys er kommet. Vi gjør ennå et forsøk. La oss lære av denne beretning å holde ut. La ikke garnene hvile, vi kan få fisk. Herren har lovet oss fremgang. La oss stå på muren for Herren. Arbeid mens det er dag. Alvorlige timer og minutter rinner oss forbi og kommer aldri mer igjen. La oss bruke tiden i Herrens tjeneste. Det gjør ingen ting om du blir en skyteskive for verden. Det ventes oss en evig salighet og vår lønn tilslutt.

Johan O. Johnsons,
Slemmestad.

SPREDTE FELTER

En fredshilsen fra Gøteborg

Frå O. Karlson.
Ti med glede skulde i drage ut, og i fred skulle i sjøre frem; bjergene og høiene skulde utbryte i frydesang for eders Åsyn, og alle markens trær skulde klappe i henderne (Es. 55) og marken fryde sig og alt der er på den. Trærne i skogen juble, og strømmene klapper i hendene og bergene juble tilhøpe for Herrens Åsyn. (Salm. 96 og 98).

Ja, så taler Herrens ord, som blir evindelig. Å gå ut med det mektige ord og forkynde det til hedningenes oplysning (Es. 52: på Guds barns herlig frihet (Salm. 7-9) er et fryderop av den skapete verden — den naturlige skapning, som nu venter med lengsel 96: 10-13 og Rom. 8: 19-21). Fredens budbærere blir lykkesket med fryderop av berge og høier! Himmel og jord, skogens trær og alle markens busker fryder sig, da Herren Gud i sine budbærere bringer det glade budskap ut til den falne menneskeslekt, som er så kostbar og dyrebar i hans øine.

Fryd dig og gled dig du Kristi brud!

Disse anførte ord lå i min ånd, da jeg idag leste disse Herrens ord og jeg sender dem videre da jeg vet at Herrens ord er vår glede og kraft og styrke. (Neh. 8).

Med Guds vilje forlot vi Fredenborg den 29. september, og da de ventet oss i Kornsjø og Høkedalen i Sverige, reiste vi dit og fortalte dem om min Guds hånd, som var god over mig osv. (Neh. 2). Hadde Herrens lovbok med mig og underviste dem, og de hellige priste Herren fordi han er god. Hans miskunnhet over Israel varer evindelig (Esra 3).

Predikant Wirås, som er bosatt på Kornsjø, møtte ved stasjonen og ledsaget oss til sitt kjære hjem hvor jeg var hjertelig velkommen. Br. Wiraas hadde arrangert 2 møter i bedehuset samme aften og mange kjære venner var møtt frem og deltok i sang, bønn og vidnesbyrd, og Herren var med og velsignet oss.

Da møter var bestemt hos familien Gustafsson, Høkedalen, (1. oktober) drog vi med Guds vilje til de kjære der. Også her gav Herren oss to gode møter. Ære til Jesus. Familien Gustaf-

son er en kjær, gudfryktig opfrende familie, en blandt de få, Herren vil velsigne dem fremdeles. (Matt. 10: 40-42).

Lørdag 3. oktober reiste vi med toget fra Ed stasjon som førte oss til Gøteborg. Her møtte br. Osc. Elisson på stasjonen og ledsaget mig til «Frelsningsarmeens Hotell». Her var herberge beredt til mig av forsamlingen. Møte var bestemt samme aften. Forstander Lindmann rakte mig hånden på forsamlingens vegne og hilste mig hjertelig velkommen til Gøteborg. Og et hav av bønn blev opsendt til Herren for mig iblandt dem. Vi har hatt møte nesten hver kveld og Herren har underbart velsignet. Folk har strømmet til møtene — unge og gamle, og Guds salvede ord har vært opplatt for oss alle. Ære og pris til Herren Guds navn.

Da jeg av br. Elisson blev ledsaget til hotellet blev jeg hjilt hjertelig velkommen til staden av major i Frelsesarmeen Anton Larsson, som er sjefen for hotellet. Det var en meget gudfryktig broder, sympatisk, uten partiånd, og gleder sig over enhver som følger Jesus. Hotellpersonalet er frelst, og i et lite pent lokale i 1. etasje har de møte hver formiddag kl. 10,30. Majoreren samler dem til bibellesning og til bønn, at Herren vil hjelpe og bevare dem under dagens arbejde, så de kan være lys og til velsignelse for gjestene på hotellet osv. Det råder en stille fred over hele hotellet natt og dag. En utmerket og dantnet betjening for gjestene. Førsteklasses mat, meget billig, så jeg vil med glede anbefale enhver som kommer til Gøteborg å ta inn på dette hotell (Postgatan 10-12). Værelsene er vakre og solrike; der er også bad for dem som ønsker det.

Mitt brev begynner nu å bli langt, så nu må jeg slutte med de beste hilsninger til alle de hellige med Ef. 6: 23-24 og 1. Kor. 16: 24. — Med Guds vilje blir jeg efter ønske en måned og mulig lengere.

O. K.

SARPSBORG.
Et vidnesbyrd om frelse og helbredelse.

Fortrøst dig på Herren i motgangens natt, og frykt ei for trengsel og nød. Du aldri har sett en rettfærdig forlatt og aldri hans barn uten brød. Han kleder jo liljen, han metter hver spurv, mon han dig da glemmer, o nei. Fortrøst dig på Herren, din krukke og kurv vil englene fylle for dig.

Vilde så gjerne fortelle Misjons Røsten lesere litt om min frelse og helbredelse.

Det var i august måned 1930. En dag kom jeg trett og sliten hjem efter dagens arbejde. Jeg la mig ned for å hvile litt og tok en avis for å se i den. Mine øine falt på en annonse om møte i Misjons-huset i Sarpsborg, og jeg leste om evangelist Otto Olsens møter. Der blev nemlig innbudt — ikke konger og fyrster — men halte, blinde, syke og forkomne. Hvem kan da denne mann være, tenkte jeg ved mig selv. Det fikk jeg dog snart erfare ved å besøke mø-

Tilbake til feltet

Dette er det evige liv at de kjenner dig, den eneste sanne Gud, og ham du utsende, Jesus Kristus.

Joh. 17, 3.

Da nu tiden nærmer sig at jeg skal forlate Norge igjen og reise ut til Kina, vil jeg gjerne sende vennene rundt omkring en liten hilsen og en hjertelig takk for alt godt jeg har nydt den tiden jeg har vært hjemme. Det har vært en velsignet tid for mig og jeg går ut pr ny med glede og bevissheten i min sjel om at Guds trofasthet rokket ikke, ti stor over himmelen er hans miskunnhet og inntil skyene hans trofasthet.

Høsten er stor, men arbeiderne få, be derfor høstens Herre drive arbeidere ut i sin høst. Jesus visste at bønnen var nødvendig og derfor kalte han sine disipler til sig og bad dem be Høsten Herre sende arbeidere ut. Det var hans medlidnhet med de som

satt i mørke som fikk ham til å gjøre det. Måtte vi som Guds folk få mere av Jesu sinneleg, mere medynk med de villfarne får uten hyrde. Gud har gitt oss en herlig tjeneste. La oss tjene ham med glede, være medarbeidere i hans store sak, sjæles frelse. Høsten er stor, det er tusener som enda aldri har hørt dette velsignede navn. La vårt hjerte alltid være fullt forvisset om at den bønn som opsendes i tro til den levende Gud sikkert og rikelig skal bli opplyst. Jesus kommer snart, la oss arbejde mens det er dag, være lydige mot ham som har gjenløst oss så hans velbehag og vilje må være det kjerreste for oss. Da skal vi en dag få høre de velsignede ord: Vel, du gode og tro tjener, du har vært tro over lite, jeg vil sette dig over meget. Gå inn til din Herres glede.

Hjertelig hilsen til eder alle. Eders i Jesus
Alfhild Bjerva.

tene. Til å begynne med kunde jeg ikke fordra ham og hele hans fremgangsmåte. Med det syn jeg hadde på saken hørtes det ut som han rent fordomte oss med sin tale. Dog, alt det han talte var allikevel budskapet fra Jesus til min uoddelige sjel. Det blev lest fra Herrens ord, og det grep mitt urolige hjerte. Det lød slik: «Kom hit du som strever og har det tungt, jeg vil gi dig hvile. Smak og se at Herren er gods. Alt som blev talt slo ned i min sjel. Det var Herrens finger som var med. Jeg forstod at Herren begynte å arbeide sterkere og sterkere på mitt hårde og stolte hjerte, hvor kunde jeg fatte at Gud som er god, i mørket og hos de elendige bod? Dog veien til himmelen jeg ikke fikk se, før jeg blev ydmyk og måtte på kne. Da så jeg et glimt fra den himmelske kyst, og frelsesgleden kom inn i mitt bryst. Det gode som ikke jeg før kunde se, det så jeg og fant jeg på kne. —

Og en ting vet jeg, at jeg som var blind nu ser. Vil med David si: En ting har jeg traktet efter og begjært av Herren: at jeg må bo i hans hus alle mitt livs dager. (Salm. 27, 4). Jeg vet jeg var en syndner som blev frelst, blev fri fra satans lenker og bånd. Jeg blev renset i Kristi dyrebare blod og eier full visshet om frelsen i Kristus Jesus. Føler hvor langt jeg er tilbake. Dog, glemmende det som er bak og strækker mig efter det som er foran, jager jeg mot målet som er himmelen. (Fil. 3,14)

Møtene som ofte holdtes hver kveld i uken samlet store skarer. Tror selv jeg var en av de værste som blev frelst og helbredet den søndags kveld. Lokale var fylt til trengsel. Det var også mange tilreisende venner fra Askim, Rakkestad, Saltnes, Tune og omliggende distrikter. Det var en stor forsamling, full av hellig fred. Det var i sannhet godt å være der. Det ene vidnesbyrd fulgte det andre, alt i sømmelig fred og orden. Br. Dahl fra Askim husker jeg så godt leste op en sang. Det er et sant og troverdig ord som gjelder ennå her på jord, at Jesus Kristus kom til verden for å frelse syndere. Efterat vidnemøtet var slutt, kom opfordringen til

syndere om å bli frelst. Det var sikkert en 7-8 som man bad til Gud med. Det var en alvorlig stund. Jeg satt med vantro i mitt hjerte når det gjaldt helbredelse for min sykdom. Jeg var svært syk, har hatt store lidelser av mavesår i lang tid og følte brennende smerter i hele legemet. Jeg kunde ikke bøie mig og tålte ikke noe slags mat, ikke engang et glass vann, når såret var åpent. Sykdommen har jeg båret på 23 år. Men så fikk jeg se Jesus, smertenes mann, og i hans sår fikk jeg gjemme mine sår. Jeg kjente en kraft gjennomstrømme mitt legeme og sykdommen måtte vike. Jeg var og blev levende i ham, fikk et friskt legeme. Takk og pris. Og dertil syndsforlatelse ved min erkjennelse; det beste jeg har fått av Jesus, mens jeg bor her. Måtte Herren få gi broderen enda større kraft til å fremføre for Herrens åsyn det som godt er. Herren skal ha æren for alt. Ja, det var en herlig tid, et nådens år og et minnerikt år for min sjel.

Hilsen til alle venner i inn- og utland med Esaias 12.
25-10-1931.
Anna Gundersen,
Sannesund.

Jesu gjenkomst

Det var interessant å lese br. Erlings Syvertsens vekkende artikkel i forrige nr. av Misjons-Røsten.

Tilstanden som den arter sig i våre dager gir grunn til selvprøvelse og ransakelse om vi er i troen.

I Matt. 24 leser vi om verneens begynnelse. Og ser vi utover verden idag, er det ikke vanskelig å opdatte at den vander sig i smerter. Hele samfundslaget er sykt. Et kaos uten like. Hvad det har tatt århundreder å bygge op, brytes ned på en dag. Samfundet skjelver i sine grunnvoller. I sannhet: Dagene er onde. Spekulasjonens og hatets ånd syrer gjennom menneskeheten.

Kast et blikk inn i forsamlingene og menighetene. — Hvor er den første kjærlighets frukt? — «Fordi urettferdigheten tar overhånd, blir kjærligheten kald

hos de fleste». (V. 12). Og med urettferdigheten følger frukter som egenkjærlighet, egenrettfærdighet og baktalelse; man blir umilde, svikefulle, fremfusende, oppbløst, slike som elsker sine lyster hoire enn Gud, som har gudfryktighets skinn, men fornekter dens kraft. — Ja hvor meget mer kunde ikke nevnes ut fra Skriften?

Men hvorfor lukke øinene for kjennsgjeringene? — Vi har årsak til å klåe oss i sekk og aske. Det er på tide å våkne op av dvalen — av syndesøvnen!

Det er fare for at budskapet til menigheten i Laodikea har et ord å si mange av vårt lands menigheter idag: «Fordi du sier: Jeg er rik og har overflod og fattes intet, og du vet ikke at du er ussel og ynkelig, fattig og blind og naken. Jeg råder dig at du kjøper av mig Gull, glødet i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær for at du kan klåe dig i dem og bli nakenhets skam ikke skal bli åpenbar, og salvi dine øine med øiensalve, for at du kan se! — Den som har øre, han hører hvad Anden sier til menigheten.

Vender vi blikket utad ser vi profetiene oppfylles dag for dag. Broder reiser sig mot broder, folk mot folk og rike mot rike. Der forkynnes fred fra «fredspalassene», mens kapprustningen fortsetter som aldri før. Og mens Nasjonenes «freds»forbunds representanter utveksler noter og fredsgarantier, farer i Østen rytteren på den blekgule hest frem med sverd og med sult og pest i sitt kjølvann. — Menneskets evneløshet blottes. —

Og over den ganske jord engstes folkene i fortvilelse over havets brusen og forsmekter av frykt og forventning om de ting som skal komme. Himmelen krefter skal rystes. Har man fulgt aldri så lite med i vår tids begivenheter er man nodt til å merke sig profetiens oppfyllelse.

«Når disse ting begynner å skje» — Hvad var det annet som skjedde under verdenskrigen og skjer den dag idag, enn at rike reiser sig mot rike, og folk mot folk. Hungersnød, pest og andre ulykker er en daglig foreteelse. Blir vi ikke daglig minnet om de store jordskjelv her og der?

Og tør man ikke tro at hedningenes tider er nær sin avslutning? Jødene har forlengst fått sitt land tilbake og profetien om deres tilbakevenden til fedrelandet er midt i sin oppfyllelse. Og hvad så? Når disse ting begynner å skje? Jo da kan vi med full rett vente at Herren selv skal stige ned fra himmelen med en overengels rost og Guds basun. De døde i Kristus skal først opstå, og derefter skal vi som tror bortrykkes tillike med dem for å møte Herren i skyene (1. Tes. 4, 16-17). Vi kan altså hvert øieblikk vente det merkelige og forunderligste vår jord har oplevet. Våk derfor, ti Menneskesonen kommer i den time som I ikke ventet ham. (Luk. 12, 40). — Må derfor alle vi som venter å være med Jesus i hans tilkommelse, gi noie akt på formaningen. La oss stå rede, på ordets faste grunn.

A. J. L.

Misjonsarbeidet i det urolige Kina

FOR FAMILIENS YNGSTE

Fort. fra 1. side.
og det kommer dem heller ikke ved, men ved tanken om at Jesus skal seire og føre sin sak frem til seir, det gleder hjertet og gir mot.

Vi forsøker mere og mere å la kineserne ta del, ja nesten overlate gjerningen til dem, for at de mere må forstå ansvaret for sine medmennesker, ti hvem vet hvor lenge utlendingene får være her ute. Og hvorfor skulde ikke kineserne settes inn etter så mange års virksomhet. De skal da ikke alltid være spedbarn. Det frydet oss en dag å se br. Sun åpne sine landsmen og likeledes br. Liu, som dømte bl. a. noen fra den plass han står som predikant. Jo vi fryder oss i Herrens seir.

Venner be for og med oss at mange kinesere må bli istandsatte og sendt ut til disse mange som venter innbyldeisen til Guds store høitid i Kristus, at de også må få del i høitidskaren. Nettopp nu da Antikristens forløpere har det så travelt med å tilintetgjøre Guds sannhet. Således meddelte et blad her om dagen at «Jesus var en almindelig opprører, der med en liten bande som satte sig op mot keiseren og riket var blitt straffet med korsdøden utenfor Jerusalem.» Dette hadde de nu funnet ut.

Må vi benytte anledningen og være på vakt, da skal Herrens plan med oss ikke være forgjeves.

Så sender vi et hjertelig takk til de få, men trofaste som har stått med i arbeidet, både i bønn og med midler. Herren lønne eder. Også et hjertelig takk til br. G. Bergh, som har vært misjonens kasserer inntil br. Jul. Lind, Moss har overtatt dette arbeid.

Motta våre hjerteligste hilsener. Eders i Herren forbundne

Agnes og Torkild Rasmussen.

Kong Chuang Høpei. N. China.

Fra str. Marie Paulsen.

Kjære Misjons-Røstens lesere.

Gud fred!

Du som knuges av din tunge byrde se, en hjelper er dig ganske nær. Tett foran dig står den gode Hyrde,

hør hans ord til en og hver: Hvo som kommer til mig, vil jeg ikke støte bort.

Lovet være Jesus, han er til evig tid den samme. Hver den som kommer til ham gir han langt mer enn vi forstår og tør be om.

«Bed, bed, hold ut og bed, ti den som beder han får». (Mat. 7, 7-8). — Det er nu lenge siden vi har fått Misjons-Røsten, men vi forstår det er på grunn av arbeidsstansen at bladet ikke kan sendes omkring hverken hjemme eller her ute. Vi lengter dog etter bladet, som bringer friske pust fra Norge og de kjære venner der. Gud velsigne alle bladets lesere. «Herrens nærhet dekke eder, trygg som en skjermende voll, under hans vinger der søker vi ly, hans sannhet er panser og skjold». Må Jesus velsigne brødrene som har med bladets utgivelse å gjøre. (2. Kron. 15, 7).

Vi er nu på fjellet. Det var deilig å komme op i den friske kjølige luft; det var så varmt på

sletten. Dog er det vist ikke så varmt år som vanlig. Gud er god imot oss. Mens vi har vært her på fjellet har det vært meget urolig i S. C. C. såvel som på andre steder. I S. C. C. har det vært flyvemaskiner oppe over byen. De har kastet ned bomber og forårsaket megen skade. Mange er drept, enda flere såret. Flere hus brente ned. Det var en av våre kristne brødre som mistet alt ved en brann. Han drev en spisestue. Om morgenen hadde han fulgt sin hustru ut til en av utstasjonene, hvor det skulde være et 2-ukers bibelkursus. Da han senere på dagen kom hjem var hans forretning brent ned. De mistet alt hvad de eide. Hvorledes det vil bli i fremtiden vet vi ikke, men vi vet at Jesus har lovet å følge med hele veien. Han vil være en ildmur rundt sitt folk.

Vi skal nu snart ned til sletten igjen og vi gleder oss til å møte de kristne og atter igjen komme rundt til landsbyfolket.

En søndag før vi reiste her op kom en kvinne fra en landsby og bad mig følge med til en syk som bodde ca. halvannen times vei borte. Det var en vakker morgen. Alt andet liv og fred. Det var høstens tid, og alle, både store og små, naude det utvævet med arbeidet. Da vi naade gait navveis kom en kjærre fra uen sykes hjem og møtte oss. Det var en ung kvinne som var syk. Vei ett ar hadde hun ugget syk av tu-oerkuose og hun lignet mer et levende skjevett. Riun blev bragt ut på gårsplassen, hvor solen skinte. Den syke yttet interesse til evangeliet om Jesus og bad oss å tjene hjemmets avguder, som det var mange av. Deretter hadde vi en velsignet bønnestund. De få kristne fra byen var også samlet. Vi bar den syke på bønnens armer op for nådetronen. Dog var det ikke vår Frelseres vilje å reise den syke op fra sykesengen, men vi tror at hun gikk seirende og frelst hjem.

Fra tre andre hjem blev vi også hentet. Det ene sted ventet en lam kvinne oss. Alle steder var mange folk samlet. Hos den lamme kvinne lå folk endog oppe på taket. Hvert sted hadde vi møte og delte ut traktater. Guds ord skal ikke vende tomt tilbake, takk og lov. Den kvinne som hentet mig fortalte i sitt vidnesbyrd om at hun hadde vært meget syk. Hun hadde søkt mange læger, men uten resultat. Så fikk hun høre om Jesus, og hvad ingen annen i verden kunde, det både kunde og vilde han. Selv om hun var iført sine likklær og hennes nærmeste hvert øieblikk trodde hun skulde dø, reiste Jesus henne op igjen. Det redskap Herren brukte var en gammel kristen kvinne. «Jeg og mitt hus vil tjene Herren», sa hun til slutning i sitt vidnesbyrd. Hun bad oss holde ukentlige møter i hennes hjem, når høsttraveltiden var overstått. Vi takker Jesus for hver anledning og de mange muligheter til å vidne om Jesus.

Mange andre i byen kalte oss, men vi rakk ikke mer den dag, ti det var søndag og vi skulde ha møter hjemme. Vi vilde gjerne

komme hjem til motet klokken 2,30. Det er egentlig barnemøtene landsbyfolket blir gjerne med også. Hjemme satt Davids blinde foreldre og ventet. De hadde nettop mistet sin lille gutt på 1 år. Hele familien med undtagelse av David har fått tyfus. Den kom de over. Men så fikk den lille en annen sykdom og døde etter få dager. Det har forøvrig vært meget sykdom blandt folket; mest tyfus og skarlagensfeber. Jeg undrer mig ofte over at sykdommen ikke er mer utbredt enn den er, ti her ute ligger de syke sammen med de friske. Gud har underbart bevart oss gjennom alt. (Salm. 91).

I søndagsskolen går alt vel. Vi har gode moter og barna er flinke til å lære sine bibelvors og sange utenat. Lille Pao Chen, den blinde pike, er meget velsignet av Gud. Hun er nidkjær i forbønnens tjeneste og hun ber bestandig: «O Jesus, oppdrag mig til et vidne for dig». En søndag møtet var slutt blev Pao Chen liggende på sine kne og rope til Jesus om frelse for sine små kamerater. Vi følte Jesus i vår nærhet og en efter en kom på kne igjen og ropet til Jesus. Det blev et velsignet bønnemøte. En liten gutt gråt og bad om forbønn, og en større vidnet om Guds trofasthet. Ja, måtte vi alle bli brukbare redskaper i forbønnens skjulte tjeneste. Herren har bruk for oss. Markene er hvite til høst og snart er høstens korte tid forbi. Tjenerne fra marken haster frem. Mesterens: vel gjort, vil møte mange. Og vi ønsker å være en av dem.

Et kvarters gang fra den omtalte landsby ligger en annen landsby hvor vi også har vært. Den første som kalte oss dit var en syk. Det var hvad kineserne kaller en besatt kvinne. En gang vi var i hennes hjem kom de også med en ung, besatt mann. Han var eneste barn i hjemmet og faren hadde reist rundt med ham til flere læger, men ingen kunde hjelpe ham. Hver gang vi holdt møter i landsbyen kom den unge mann. Han er nu i bedring. Han vil gjerne høre evangeliet. Et lite testament har han fått og faren leser nu for ham. Ja, Jesus hører bønn.

Litt lenger borte har vi ennu en landsby, og der har Gud underbart velsignet et hjem. Det er over 20 i familien. En av de kristne i S. C. C. har Gud brukt som sitt utvalgte redskap for denne familie. Det er velsignet å se både unge og gamle på kne for Jesus. I et annet hjem hvor vi undertiden har møter, er en ung pike meget velsignet av Gud. Hun er ofte med ute på de store markedsplasser, hvor hun frimodig vidner om alt hvad Jesus har gjort for henne og hennes familie. Gud er god og verd å tjene. Han skuer ut over hele jorden for kraftig å støtte alle dem, hvis hjertener er helt med ham. Vi har nu hatt deilig regn. Det har vært en tørketid for folket her. Rundt om i fjellene har det vært teater og offer til avgudene, som de bad

EN GOD TALSMANN

Det fortelles følgende om keiser Napoleons lille sønn:

En dag stod gutten ved vinduet og så ut over slottsplassen, hvor han fikk se på en sørgelig dame, som hadde sin vesle sønn ved hånden. Da hun så barnet i vinduet, rakte hun et brev henmot ham, idet hun så på ham med et bedende blikk.

— Hvad vil hun? spurte barnet bevæget sin lærerinne.

— Hun vil kanskje overrekke keiseren et bønneskrift, mente denne.

— Nei, det er til mig, sa den vesle konge. Hun rakte brevet til mig, og hun skal komme her op, jeg vil snakke med henne.

En stund efter stod damen med sin sønn ved hånden foran den vesle fyrste, som meget interessert hørte på, da hun fortalte hvorledes hennes mann hadde hørt til Napoleons garde og hadde mistet livet i keiserens tjeneste. Efter hans død

om regn. Stakkars uvitende folk. Høsten her er jo så avhengig av regn.

Kjære venner, takk for forbønn, Herren lønne hver enkelt for sitt navns skyld. Bli ikke trette i lø-

hadde sløktningene tilvendt sig hennes arv, og hun var kommet for å be keiseren om hjelp mot disse.

— Jeg skal fortvile min far hvad De vil svare barnet. Han gjør alt hvad jeg ber ham om.

Han gikk inn til sin far og sa: — Kjære far, oppfylt hennes bønn, gjør henne lykkelig.

Napoleon gledet sig så meget over sin sønns deltagelse for andre, at han svarte:

Når du ber for henne, er det nok. Hun skal få hvad du ber om.

Denne lille beretning er et vakker bilde på den himmelske kongesønn, som går i forbønn for oss hos sin far. Synd og nød kan ofte gjøre Guds barn forsøkte og engstelige, men dersom vi synder, da har vi en talsmann hos Faderen. Jesus Guds egen sønn, som ber for oss.

Marie Paulsen.

Kineserne hilser så meget.

Der er dem som strør ut og får enns mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordsp. 11, 24.

Kina.

F. O. SHRØDER: A. Tøftner, Sofienberggt. 16, Oslo.

MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Tyskesmuget, 28, Bergen.

HELGA LUNDEBY: J. Lind, Verlegaten 21, Moss.

RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN: Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT: Gerda Sivqvand, Rosenborggt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.

M. PAULSEN og IDA LORENTZEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

AGNES og TORKILD RASMUSSEN: J. Lind, Verlegt. 21, Moss.

Manchuria.

MARTIN KVAMME: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Alaska.

GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena.

Finnmarken.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ASTRID SCHIE, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

DOROTHEA KLEM: Thora Finnerud, Danvik, Drammen.

KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.

MARTHA HAGA: Jørgen Monsrud, Harestua.

Argentina:

BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sønstebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.

SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Sløttmestad.

FOR FAMILIENS YNGSTE

India:

DAGMAR ENGSTROM: O. Ekorntnes, Jarveien 11, Lilleaker

ANNA JENSEN: Amalie Karlsen, V. Porsgr.

FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken Halden.

HANS SVENDBERG: Form. J. Karlsen, Haldens venter Tistedalen pr. Halden.

B. og GUNHILD FINSTRØM: Anne Husås, Kviteseid, Telemark.

BORGHILD NORDLI: Dronningensgt. 20, Narvik Nord-Norge.

DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen.

HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passerbæk p. o., Sandvør.

RACHEL EDVARDSEN: Kontorist O. Langerud, Numedalsbanen, Kongsberg.

VALBORG FRANDSEN: Bidrag sendes «Misjons-Røsten».

Utgitte ved en redaksjonskomité.

«Glommen» trykkeri, Sarpsborg.

NUMM

M

Av som ik komm ske inn plutas gener så ful bærr seier det a tanke bland inn Afrik helt den. ae v kjun res itar gren aab tilst let vat ved for geed litu gru de ge

P. EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Walde, Ibsenagt. 10, Bergen.

HILMA HERMANSEN: Ole Krogstad, Soli, Rørlingen.

INGRID LØKKEN: Misjonskasserer for «Salen», Oslo.

S. W. Bjertnes, Torshov p. o., Oslo.

MARGIT HARALDSEN: Lods Henrik Johansen, Løvenskiolds.

ved, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN: Constanse Nøstdal, Solheimsgater 40, Bergen.

MARITHA KVALVAGNES: Fru Anna Næsdal Sydnesamug 4, Bergen.

MAXIMILIAN HANSEN: Caspara Solvik, villa Fjordgjøtt, Osnes pr. Heggedal.

DEN NORSKE KONGOMISJON

CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen